

La perdiu

Veig a l'hort una perdiu. Camina de pressa, intentant despistar-me entre els tarongers. Després d'uns dies de tempesta, els arbres semblen desmaiats, les branques carregades d'aigua. I la perdiu dona un contrapunt més a la irrealitat d'aquests dies, d'una primavera en excés rara i plujosa. Després de tot un hivern sense caure una gota, assedegat i calorós, han vingut setmanes d'aigua intensa. Ja no sabem què pensar, si tanta aigua ara és conseqüència dels desequilibris climàtics, o ves a saber de què. Darrerament, els senglars també es passegen pels camps, i escarboten la terra. Han trobat gust al meu camp. Tots és estrany i admirable. Pense en un vers de Marc Granell: "Se'ns ha anat de les mans aquest deliri". I seguisc caminant. Durant unes setmanes he anat llegint i rellegant *Vesprada d'amor i única* (Amsterdam), i ara m'ha vingut al cap aquest vers del poeta. "Els poetes són els éssers més imprescindiblement inútils que hi ha sobre la terra", diu Marc Granell en un altre poema. Ho pense també, mentre arregle alguns desperfectes de la tempesta. Branques trencades, séquies curulles de brossa. El llibre ve prologat per Maria Josep Escrivà, una poeta també imprescindiblement inútil, que ens parla de com Marc Granell vol sacsejar les consciències. Per això busca "una reacció en forma de convulsió emocional". Potser sí. Els versos de Marc Granell són bells, són eufònics, estan delicadament perfilats, tenen una veu pròpia, un batec molsut i floral. I, a més a més, diuen coses. Coses concretes, denúncies precises, reflexions humanes, mirades interiors convulses. Ho pense mentre torne a veure la perdiu, que se m'escapa, diria que es riu de mi. En cap moment alça el vol, camina d'aquella manera gallinàcia, el cul prem i el coll estirat. "Se'ns ha anat de les mans aquest deliri", diu el poeta. I dispara: "de ser i ser-ne més i ser els amos / d'aquest corral immens i me-

MARTÍ
DOMÍNGUEZ
@MartíDomínguezR

IL·LUSTRACIÓ DE DIEGO MIR

ravella/ que en diem planeta blau, mare terra". Se'ns ha anat de les mans, ho convinc, no hem sabut conservar-lo, tots som més o menys culpables, el gas rus, la guerra, l'OTAN, les armes, les bombes atòmiques, el preu del gasoil, el dels fertilitzants, el preu de la vida. "Se'ns han desbordat les aigües podrides", segueix dient el poeta, "d'aquest anhel enterc, imperdonable,/ de fer del món només rebost i casa / sense temps, sense fons, sense ferida ,/ sense repòs ni atur en la cobdícia / desbocada i mortal de saquejar-la". Cobdícia i saqueig, i tot vessa i tot supura, i no hi ha on mirem que no ens torbe i pertorbe. Tantes coses. Pense en Marc Granell, en la seua bonhomia, en la seua veu pura i la seua vida honesta. En com aquest poemari diu tantes coses, com expressa tanta bellesa i virtut, tanta estima. I com li diu a Josep Piera, a cau d'orella: "Ara que ja ens hem fet antics del tot, / que anem gastats de pell i suats d'ànima", o com conversa amb Jaime Siles, i li confessa "Ara soc jo qui es troba / en l'últim tram del camí", o amb Gustavo Muñoz i li diu: "El meu país és un país menú/ on per no cabre no hi cap / ni un didal de memòria". El poeta conversa amb altres poetes, en una mena de conxorxa d'éssers imprescindiblement inútils, i estableix les connexions, les sinapsis de l'ànima, i així també magnifica el clam. Com ara en aquest poema que dedica a José Luis Falcó, titulat *Cos*: "És cert / que mai no vas estar a l'altura, / que em vas servir de poc a l'edat que calia / que secundares amb potència i destresa / l'ansia d'acomplir desitjos i miratges / que em vas fer la vida / un estricte assumpte de pors i enyoraments. / Però açò d'ara clama al cel." Açò d'ara clama al cel, pense, i com el poeta es rebel·la contra el seu cos ferit i contra "aquella davallada metòdica i imparable / dels òrgans un a un tancant totes les portes / apagant els llums i deixant-me a la intempèrie". Té raó Maria Josep Escrivà, el poeta ens interpel·la i ens emociona. I ens l'estimem per la seua generositat, per confessar-nos sense embuts les seues angoixes: "desitjant que ja d'una acabes de podrir-te / i puga alliberar-me del teu domini inhòspit / aquest ensorraiment calculat de misèries"... "Se'ns ha anat de les mans aquest deliri", repetisc, mentre camine pels tarongers curulles d'aigua. I veig la perdiu, al final del frau, que em vigila.